

Cannie Möller

SPELET

om att vara någon

eller ingen alls

SPELET om att vara någon

eller ingen alls

Cannie Möller

Av Cannie Möller har tidigare utgivits för barn och ungdom:

Kriget om källan 1983 (R&S) samt 1984 (En bok för alla)

Nyutgåva tillsammans med På andra sidan floden 2005 (BonnierCarlsen)

Stortjuvens pojke 1985 (R&S)

Levande Livet 1986 (R&S)

Billy och den rubinröda jackan 1989 (R&S)

I skuggan av berget 1989 (Sjöstrands förlag)

Liv & döden 1989 (R&S)

Tiga är guld 1991 (R&S)

Billys Lavv-ståry 1993 (R&S)

Liv & Lusten 1993 (R&S)

Lucia 1994 o. 2003 (BonnierCarlsen) samt 1996 (En bok för alla)

Felicias ö 1996 (BonnierCarlsen)

Felicias resa 1998 (BonnierCarlsen)

Balladen om Sandra Ess 1999 (BonnierCarlsen)

Tagg i hjärtat 2000 (BonnierCarlsen) o. 2008 (En bok för alla)

Grattis, ha ett bra liv 2002 (BonnierCarlsen)

Skulden 2004 (BonnierCarlsen)

Jag är Janis 2004 (BonnierCarlsen)

Med himlen som tak 2006 (BonnierCarlsen)

Gömmarna 2008 (BonnierCarlsen)

Oktober 2009 (BonnierCarlsen)

M som i Mara 2010 (BonnierCarlsen)

Stora rymmdagen 2011 bilderbok tills. med Johan Egerkrans
(BonnierCarlsen)

Draksystrar 2012 (Opal)

Isgrottan 2012 (Opal)

För vuxna:

Månbadarna 1987 (R&S)

Djungelrummet 1991 (Wiken)

© Cannie Möller 2014

www.canniemoller.se

Omslagsfoto: Christel Eldrim

Grafisk form: Malin Södergren, Författares Bokmaskin

ISBN 978-91-637-7090-6

Tack

till tjejerna i Fruängens högstadium
och till alla medverkande i projektet
»Vild och vacker» i Teodok, Kallhäll

Prolog

lördag 1 november

Lajvet

Det är ännu för tidigt för solen. Snart kommer den tveksamt att ta sig en bit ovanför horisonten. Ännu är det tyst och stilla i skogen. En lätt rimfrost gör luften klar och krispig. Ännu har ingen satt sin fot i gläntan där två stora militärtält står uppställda.

»Det kommer att bli plats för minst trettio personer!»

Vilka personer?

Ännu sover de hemma i sina sängar.

Ännu vet de inget om vad som ska hända denna dag.

De senaste månaderna har de sytt kläder och tillverkat masker. Och täljt pilbågar. Och pilar. *Varför så många pilar?*

Man kan undra om det är ett krig som ska utspela sig i skogen om några timmar.

Ett krig eller ett lajv?

Ännu vet man inte.

Det har varit en höst fylld av överraskningar och hårda stormbyar för många av tjejerna i den här historien.

Om tiden kunnat vridas tillbaka

om de bara fått tänka efter en gång till

då hade kanske vissa saker inte blivit sagda eller gjorda.

Men det som har hänt går inte att suddas ut.

Del 1: två månader tidigare

September

1. Alex

Signalerna går fram. Nu, nu hör jag Marias röst, hon låter lite andfådd, som hon sprungit. Fast det har hon inte, jag har sett henne genom fönstret.

– Hallå? Alex? Jag vet ju att det är du – svara då!

Men då knäpper jag bort henne. *Det går inte! Hon är med dom nu!*

Shit! Nu ringer hon tillbaka!

Jag vill svara, vill prata med henne – *men det går inte. Och det är hon som gjort så att det inte går.* Allt är för sent. Aldrig mer kommer vi att prata hela natten, aldrig mer kommer jag att ligga på hennes säng med de där töntiga hjärtkuddarna.

Jag älskar hennes idiotiska hjärtkuddar som hon har under huvudet. *Som jag har under huvudet när jag är hos henne.*

Aldrig mer kommer vi att göra nåt alls! Det är slut. SLUT!

Jag fattar varför hon är arg på mig. Men hon behövde väl inte överdriva? Alltså bara en sån sak: att sitta i en källare och sy på gamla trasor! Mantlar som de ska ha när de springer omkring i skogen och låtsas att de är en massa vanskapta miffon. Som på dagis. Fast lajvare går in för det som det var nåt *vetenskapligt*. Kollar upp hur folk var klädda typ fjortonhundranittiosju.

Åker stan runt för att få tag på en särskild sorts unken skinnbit.

Maria har aldrig varit ett miffo förut.

Hon blev det för att hon tycker att jag svikit henne.

Och det har jag väl. Fast vad är svek? Om man är född som siamesiska tvillingar och har ihopklistrade magar, då har man inget val. *Du och jag för alltid*. Men annars måste man väl inte alltid vara med varandra? Så egentligen har jag nog inte svikit. Bara hon inte gjort en sån stor grej av det så skulle det vara över nu.

Ibland är livet så vråltråkigt att behöva hålla på med. Man står nästan inte ut. Livet är nåt som hakar upp sig och sitter fast. Då måste man ju hitta på grejer så att allt kommer loss och börjar röra på sig igen. Annars kan man lika bra sätta sig på tåget till nowhere och kliva rakt ut i bushen av nothing.

Inte för att jag vill skryta – men vi blev rätt bra på att sno grejer, Maria och jag. Småsaker bara. En tröja, ett läppbalsam, en tidning. Helt och hållet för spänningens skull. För att slippa sätta sig på det där tåget till nowhere.

Först spanar man lite, sen är det dags att kolla av hur många expediter som är på plats och vad de håller på med just då. Ingen sport att gå in i en affär där alla är på toa eller ute och röker ju. För det är sporten man vill åt, spänningen att man kan bli upptäckt. Kan bli jagad. Kan bli fasthållen. Kan bli förhörd om vad man har för telefonnummer och vad ens föräldrar heter.

Man väljer en tjock expedit. I alla fall nån som inte kan sätta rekord på tvåhundra meter. Man låtsas stå och välja mellan nagellacksflaskorna. Snackar med varann om vilken färg som är snyggast. Man håller på tills expediten börjar bli misstänksam, lyfter upp flaskor och sätter tillbaka. Några halkar ner i fickan. Så går man, med ett leende över axeln mot expediten. För att liksom trycka igång henne, man vill liksom höra den där gälla rösten:

– *Hallå! Kom genast tillbaka med det ni tog!*

Känslan när man kastar sig på tunnelbanetåget precis när dörarna går igen. Lungorna som spränger eldrött i huvet.

Maria och jag. Oslagbara.

Det kan aldrig bli samma sak med Diana och hennes gäng.

Varför skulle dom dyka upp och förstöra resten av mitt liv?

De fick syn på mig och Maria med de nysnodda tröjorna från HM på oss. Vi var fortfarande andfådda och flämtade. Och fortfarande var det hon och jag – mot världen.

Diana frågade hur vi fått tag på tröjorna eftersom de var assnygga och slut överallt.

– Vi tog väl dom sista då, log jag.

– Tog?

Dianas ansikte lyste babyblått av ögonskuggan och läpparna glänste som om hon precis ätit en drypande persika. Säkert gör hon slut på ett läppglans per dag. Minst.

Vet inte hur jag svarade, men tydligen fattade de allihop. Att det liksom inte var första gången som Maria och jag lyckades skaffa oss saker.

Maria blev sur, tyckte att jag avslöjat det som bara skulle vara vår grej.

Jag blinkade bort hennes blängande ögon men det är klart att jag kände när hon ryckte mig i armen för att vi skulle gå därifrån.

Det blev i alla fall så att vi tog tunnelbanan till Kista Centrum och Diana och hennes tjejer tjatade om att vi skulle visa hur man gör. Vi som var proffsen.

Maria fräste att vi skulle skita i bitcharna. Så högt så att Diana hörde det.

– Men du kan ju gå, ingen hindrar dig väl? flinade Diana.

Vet inte varför men det liksom eggade mig, att Maria inte ville. Jag ville visa både henne och Diana att ingen bestämmer över mig. Ingen.

Maria kom efter mig, försökte övertala mig att vi skulle åka därifrån. *Vad har vi med idioterna att göra?*

Vet inte vad som flög i mig då – kände mig väl lite mäktig. Jag skakade av mig Maria och gick in genom dörrarna till HM. Jag var den som visste, kunde, vågade.

Det höll på att gå åt helvete. För på Kista HM var det ingen överviktig kärring som försökte springa ifatt mig, det var en musklig tvåmetersman som slet tag i mig. Trodde armarna skulle gå av när han vred upp dem på ryggen. Smärtan fick mig att tappa luften. Men sen tjöt jag för allt jag var värd: Släpp mig!!! Ditt jävla pervo!

Folk stirrade. Det var då Maria gjorde sitt bästa nånsin. Hon skrek att en pedofil höll på att våldta mig. Och äntligen fattade Dianatjejerna vad de också borde göra: skrika, påkalla en massa uppmärksamhet för att få muskelkillen ur balans. Jamen gör nåt då! Killen är pedofil – han våldtar henne – gör nåt!

Det finns ord som är som elektriska stötar. När alla började skrika om *våldtäkt* och *pedofil* hände det nåt.

Folket med matkassarna styrde rakt mot tvåmetersmannen som plötsligt såg rädd ut. Jag älskar folk som kånkar på matkassar. Det är de riktiga människorna. De som är grunden för allt: – *Släpp flickan! Vad håller du på med!*

Jag lovar – några av dem var nära att drämma gurkburkar till extrapris i huvudet på pervot.

Musklet släppte efter litet på greppet för att komma åt mobilen. Men han hann aldrig ringa efter förstärkning. Jag slet mig loss och sen fanns det ingen anledning att stå där och vänta på att det skulle bli en annan dag.

Vi rusade därifrån, kastade oss upp på en tunnelbanevagn.

Det var mäktigt faktiskt att klara av den där muskelkillen och allt folket som glodde och trodde att jag var ett stackars tjeffer.

Tänker jag aldrig bli.

Skulle just säga till Maria att hon var världens bästa. Hade

hon inte satt igång att skrika och fått fart på görlsen då hade jag suttit instängd i nåt äckligt förhörssrum just nu. Med nån som ställde jobbiga frågor och inte ville låta mig gå.

Då såg jag Marias ansikte.

Färgen var liksom borta.

Snövit kan inte varit blekare.

Hon reste sig och trängde sig ut mellan allt folket. Och försvann.

– Vad sur hon blev då! flinade Diana.

Jag ryckte på axlarna.

– Skit i det nu!

Diana drog fram den snodda tröjan som jag hade stoppat innanför jackan. Vi klippte bort larmknappen med en liten sax som jag alltid har i fickan. Tjejerna i Dianas gäng hängde över mig för att se hur man gör. Man får akta sig för att skada larmet för då sprutar det ut färg så tröjan blir förstörd. Samtidigt vill man klippa ett så litet baxarhål som möjligt. Det ska ju inte lysa på långt håll.

Folk lämnade oss ifred, gled iväg till andra säten längre bort i vagnen.

Jag mådde grymt bra igen. Diana satte på sig tröjan och kramade mig. Hon luktade en blandning av vaniljglass och kokos. Tjejerna sa en massa om hur cool jag var och hur skicklig som helst. Rena geniet faktiskt.

2. *Alex & Maria*

Den kvällen väntade Maria vid min port. Sen vi var dagisungar har det varit vi. Det är bara två dagar mellan oss så våra mammor kan faktiskt ha blivit befruktade i samma ägglossning har vi räknat ut. Fast med olika farsor. Ändå var det nån sorts tvillinggrej att tänka så. Att det fanns en hemlig tråd mellan oss. På femton år blir den ganska stark, en sån tråd.

Det hade hunnit bli ganska mörkt, höstregnet var kylskåpskallt.

Hon var våt över hela jackan, hon måste ha stått där ett bra tag.

– Hej, sa jag som om allt var som vanligt. Tänkte inte säga ett ord om det där att hon bara smet. Tänkte inte vara sur alls.

– Du skulle sett dig själv! fräste hon och rösten lät liksom trasig. Du blåste upp dig som en ballong! Snart spricker du!

– Du är bara avundsjuk, sa jag lugnt. Om hon ville hetsa upp sig var det hennes sak. Själv var jag rätt så hungrig.

– Avundsjuk? På vadå? spottade hon fram. Ska du fortsätta så här? Snatta på kommando – är du Dianas slav?

Tänkte säga att det inte skulle bli nån fortsättning med mig och Diana men istället flög det ur mig:

– Är vi gifta eller? Jag menar hur kul är det om det alltid bara måste vara du och jag?

Det ville hon inte lyssna på, vände mig ryggen och gick. *Bara gick!!!*

Det var en sån där höstkväll när det aldrig slutar regna och våta löv yr i luften fast de egentligen har ramlat ner för länge sen. Och borde ligga still och vara dyblött tunga.

Och så gick hon. Bara GICK. Som om jag inte fanns där. Jag stod kvar och stirrade efter henne.

Och det gjorde ont. Sved i magen och upp mellan revbenen. Bara för att hon inte längre var där. För att jag inte längre verkade betyda nåt. Efter alla år. Efter alla tröjor, alla cd-skivor, alla läppbalsam. Efter alla pratnätter och tråk dagar. Efter alla temuggar och alla ord. Efter alla – *hon och jag.*

Diana och hennes gäng hänger ofta vid trappan ner mot torget. Jag hade kunnat gå dit. Absolut. Det hade blivit puss och kram och grymt att du är här. Men det hade redan varit för mycket sånt i min smak.

Det värsta är att nu tror Diana att jag hör dit, bland hennes

tjejer. Eller »girls». Hon har ett särskilt sätt att säga det ordet, som hon har honung i munnen med nån sorts vass pil mitt i. *Göööörls.*

Jag klarade provet, hon fick den där genomskinliga toppen som hon ville ha. Jag visade allihop hur man tar bort larmknappen. *Gjorde det mitt i tunnelbanevagnen. Vad tänkte jag på? Tänk om det suttit nån civilklädd snut där?*

När mobilen ringde hoppades jag förstås att det skulle vara Maria. Att hon skulle säga att vi skulle dricka te och kolla på film.

Jag hade gett vad som helst för att få komma in i värmen i hennes rum nu, krypa ihop bland hennes kuddar och känna mig som en gräddig semla. Jag kunde till och med bett om förlåtelse. För allt. Bara för att få känna tryggheten med att vara med henne. En sorts kärlek.

Det var inte Maria som ringde.

– Vi kan väl hitta på nåt?

Diana hade den där kattrösten som är så van att få som den vill.

– Vi åker till Farsta! Jag känner några ashäftiga killar där! Och vi kan hänga på till en fest!

Jag sa att jag inte kunde. För det är bara löjligt att hänga med småtjejer som låtsas vara ascoola.

Nu ringer hon igen. Kan inte ta ett nej. Naturligtvis.

Jag tänker inte svara.

3. *Maria*

Maria är på ensam hemväg. Det är inte bara på grund av regnet och höstmörkret som hon knappast ser var hon sätter fötterna. Argtårarna gör henne blind. Besvikentårarna svider.

Ensamtårarna snorar.

Hon fattar inte vad som flugit i Alex. Dom brukar ju skämta om russinhjärnorna som stapplar runt i genomskinliga toppar och tror att killarna dreglar efter dem. (Och det gör de ju också men det visar bara vilka as de är.)

Och nu tänker Alex alltså bli en av görlsen.

Det går inte att fatta.

Hur kan den som varit fri självmant gå och bli slav. Varför?

Maria krockar med nån som svär till.

– Se dig för!

Mjuka stora tyger faller ner på den regnvåta asfalten.

– Förlåt, mumlar Maria och böjer sig för att hjälpa tjejen att samla ihop tygstyckena i olika färger. Och nu ser hon att tjejen är Tjocksoffan – ursäkta – Sofia i parallellklassen.

– Förlåt, viskar Maria och känner att hon är på gång med nåt som verkar bli storgråt. Men inte här och nu. *Inte inför Tjocksoff... Sofia.*

– Är du okej? Sofia ser undrande på henne.

Då syns det lång väg då, att hon är så eländig?

Maria nickar.

– Hoppas inget blev förstört!

– Tyg bara, det torkar ju.

Sofia stryker bort det värsta vattnet med handen.

Sen ser de på varandra ett kort och tyst ögonblick.

– Du kan hänga med om du vill? Ifall du inte har nåt för dig alltså.

– Vart då?

– Till garaget.

Sofia har fått ordning på tygpacken i famnen.

– Men bestäm dig, jag tänker inte stå här och bli dränkt!

Maria nickar. Orkar inte fråga nåt, följer bara med.

– Det kommer att bli skitfint. Tänk dig mantlar i den här lila sammeten!

Maria vet att lajvarna brukar hålla till i garaget bredvid fritidsgården. Och hon vet att Sofia hör till dem. Självt har hon

aldrig satt sin fot där. Liksom haft på känn att sånt inte är nåt för henne.

Alex har alltid skrattat åt folk som klär ut sig till trollkarlar och monster. – Rena dagiset om du frågar mig.

Medan de går tysta bredvid varandra i regnet tänker Maria på sånt hon hört om Sofia. Hon har verkligen råkat värst ut för Dianas gäng. Bilder utlagda på nätet, smygtagna bilder på lår och rumpa.

Maria har sett det också, alla har sett det. **»Kolla Tjocksoffans mulliga kuddar och bamsiga ben! Fetton borde inte få finnas! Borde utrotas!«**

Det spelade ingen roll om bilderna var plockade nån annanstans ifrån – Diana sa att det var Tjocksoffans kroppsdelar och ingen ifrågasatte.

Och folk lajkade. Och skrev: **»Mums-mums! Smarrigt!«**

Men Sofia överlevde – konstigt nog. Överlevde att hela skolan flinade och pratade bakom hennes rygg.

Folk skrev allt värre saker: **»Ditt fejs ser ut som en röv!«** Och: **»Kom igen Tjocksoffan! Vi kan hjälpa dig att fixa pengar till rumpoperationen! Folk kommer att bidra bara dom vet att pengarna går till ett gott ändamål!«**

Det gick rykten att Sofia skulle byta skola till höstterminen men istället kom hon tillbaka och visade inte med en min vad hon tänkte om alla som flinade bakom hennes rygg i korridorerna.

– Välkommen hit då! säger Sofia och drar upp plåtdörren till garaget.

Värmen från människorna där inne slår emot dem.

Alla håller på med nåt. Småpratrar med varandra.

Musik i dunklet. Lite mystisk, Maria känner inte igen den.

Några tittar upp och nickar mot Sofia, ingen verkar lägga märke till Maria.

Genom springorna runt de otäta garagedörrarna sipprar gatubelysningen in. Hon har trätt in i en annan värld.

Vid en arbetsbänk håller en kille och ett par tjejer på att tillverka masker. Andra klipper i stora tygstycken. En symaskin surrar och hon som syr har munnen full av knappnålar.

Maria sjunker ner på en stol i ett hörn. De andras samhörighet får henne att känna sig objuden. En som tränger sig på.

Sofia verkar ha glömt henne nu. Hon är fullt upptagen med att bre ut tygerna och alla pratar i mun på varann om vad de kan användas till.

En tjej med svart stripigt hår och piercing genom läppen håller upp ett mossgrönt tyg som är lite uppfransat i kanten.

– Var kommer allt det här ifrån?

– Vi har fått det av kommunen. Gamla gardiner och sånt som har bytts ut.

Och nu frågar alla en massa saker i munnen på varann:

– Hur gick det på mötet med fritidskontoret?

– Fick vi tillståndet?

Killen borta vid bänken och maskerna höjer rösten över alla andra:

– Och militärtältet? Får vi låna dom?

Maria känner igen Sebastian i 9A. Killen som nästan alltid har ett ord på tre bokstäver klottrat på sitt skåp i plugget.

– Gissa vad! säger Sofia hemlighetsfullt och kastar sitt regnblöta hår bakåt över ryggen.

– *Vi får vara vid Gåseborg hela Halloween! Och vi får låna militärtält. Det blir sovplatser för minst trettio personer!*

Applåder och jubel. Folk kramar varandra.

Till och med Maria känner sig lite gladare fast hon inte har en aning om vad det är som ska hända på Halloween.

Den svarthåriga tjejen med piercingen kastar en knivskarp blick bort mot Marias hörn.

– Varför är hon här?

– Maria? Hon är schysst.

Maria undrar hur Sofia kan ha fått intrycket att hon är ok. Hon kan inte påminna sig att de ens pratat med varann tidigare.

Sofia övergår till att berätta om mötet som hon just kommer från:

– Både ICA och Konsum sponsrar oss med mat.

Förtjusta tjut och visslingar.

– Och tygerna ... Sofia håller upp det lila sammetstyget och stryker kärleksfullt över det med handen. Fattar ni vilken tur vi har? Dom ska byta gardiner på servicehus och några dagis så vi får allt det här! Gratis!

Maria har bara hunnit ta några steg mot dörren när Sofia vänder sig mot henne:

– Men ... ska du gå? Redan?

Maria rodnar, hon kan ju inte säga att hon känner sig väldigt mycket som fel person på fel plats.

– Kan du sy? frågar piercingtjejen med skarp röst. Eller – kan du *nånting*?

– Men lägg av Ana! fräser Sofia åt henne. Du vet ju inget om Maria.

– Därför jag frågar. Har varit tillräckligt många här som bara chillat. Vi måste få klart alla mantlar och masker.

Anas blick får Maria att vilja sjunka genom golvet.

– Alltså jag är väl inte direkt nåt sypuffs ... hör hon sig själv mumla.

– Det ordnar sig, säger Sofia och berättar att Konsum lovat sponsra med biffar och kotletter som kanske är en dag för gamla men som ändå är fullt ätbara.

– Kött? säger Ana så att det låter som hon ska kräkas. Hur många här äter kött?

Bara ett par tveksamma händer sträcks upp.

Sofia suckar och himlar lite med ögonen.

– Då får jag väl prata med dom igen och höra om vi kan få potatis och ... morötter istället. Är alla nöjda då?

Suckar från olika håll i lokalen, Ana blänger uppretat omkring sig:

– Har ni aldrig käkat bakad potatis? Det är asgott ju!

Vem som helst kan se att det pågår en maktkamp mellan köttfreaks och vegofolk.

En lång tjej avleder fajten när hon sätter på sig en nygjord mask med gnistrande glasbitar.

– Passar den till en alv? undrar hon.

Hon får applåder och beröm. Och beställningar på fler alv-masker.

Maria tar sig närmare dörren. Innan hon ljudlöst trycker ner handtaget hinner hon höra tjejen med masken säga att det faktiskt inte fanns några vegetarianer eller veganer på medeltiden.

– Och vi skulle ju vara så medeltida som möjligt – eller hur? Inga moderna prylar och tänk själva vad häftigt att grilla kött över öppen eld!

– Inga moderna prylar? säger Ana torrt. Ska man inte ens få använda tamponger?

En kör av upprörda röster tycker att det skulle vara skitäckligt om man inte fick använda tamponger.

– Att äta kött är mord ... muttrar envisa Ana. Och har du tänkt att man ska stoppa mossa i brallorna eller?

Sen är Maria äntligen på andra sidan dörren.

Det regnar fortfarande när hon skyndar sig hemåt.

Ett ögonblick ångrar hon att hon gick, det kunde kanske varit intressant att lyssna lite mer. Det där med mossa i trosorna till exempel. *Hur galna kan lajvare bli?*

Det är tomt i lägenheten. Maria är ofta ensam hemma men det brukar aldrig kännas så här tomt att möta sitt eget bleka ansikte i hallspegeln. Det känns som hon ska drunkna i tystnaden.

Telefonen i handen, då är hon inte ensam.

Hon hinner höra Alex röst som säger hallå innan hon kommer ihåg att allt är förändrat nu.

Som om hon bränt sig trycker hon bort samtalet.

Det ringer genast tillbaka.

ALEX. Fyra bokstäver. Som betyder allt.

Maria stirrar på displayen medan signalerna ekar.

Jävla idiot, muttrar hon och tänker på hur de brukat säga det om en massa andra människor.

Hon hör Alex skratt inne i huvudet.

Skrattet som får en att glömma att man nyss var sur och trött.

Så har det alltid varit. Sen dagis. När de andra ungarna satt klistrade i sandlådan tills kissbrallorna frös till is hittade Alex på att det fanns en skatt uppe på dagistaket. De hann klättra uppför hela brandstegen innan en fröken upptäckte dem.

En annan gång smet de ut genom grinden och hann rymma ända ner till centrum.

Det här spelet med snattandet var också som en sån takklättrar- och rymmargrej. *Man måste ta risker för att det ska vara spännande att leva!*

Men några grejer gick snett: *Som när vi var tio och skulle tjuvröka bakom kiosken. Alex hade kommit över ett paket utan filter. Filter var för mesar, sa hon.*

Solen sken och gräset bakom kiosken prasslade snustorrt under fötterna. Plötsligt fräste det till. Vi stirrade och blev som förstenade. Runt fötterna sprakade små lågor. Och det var inte film, det var på riktigt det hände. Vi hoppade jämfota, försökte stampa ut lågorna. En bil stannade och nån kom ut och skrek.

I lokaltidningen stod det att branden förmodligen uppkommit när barn lekt med tändstickor. Inga efterforskningar, inga misstankar. *Vi var ju barn.*

Maria sitter vid datorn i sitt rum. Ser sitt ansikte i skärmen. Går ut i badrummet och ställer sig framför spegeln. Ser fortfarande lika hemsk ut. Ett tomt ansikte. Tomt på allting.

Sen går hon ut på facebook. Nya bilder. Man ser Sofia baki-från, med rumpa och lår. En variant på bilden från i våras, smygtaget i duschen vid omklädningsrummen.

»Vem vinner tävlingen miss Fetto??? Skicka dina bilder och kolla om du vinner över Tjocksoffan på Norrgårdsskolan!«

Sofia kanske redan har sett det. Varför byter hon inte skola?

Maria funderar på att skriva nåt vidrigt tillbaka om Diana.

Men det skulle kosta för mycket. Hon skulle få så många kommentarer så att hon inte skulle kunna visa sig mer. *Hur kan Alex vara med dom?*

4. Alex

Hon svarar inte. Så klart inte. På spanskan idag satte hon sig så långt från mig hon kunde. När jag skulle sätta mig bredvid henne i maten flyttade hon till ett annat bord.

Tydligare kan det inte vara. *Vilken bitterfitta hon är! Surapan!*

Och så kom Diana och Emma satte sig hos mig, Maria satt och rörde i sin soppa bara några meter bort. Kollade av oss. Lyssnade. *Men det var ju hon som flyttade sig bort från mig! Och jag får väl förresten vara med vem jag vill? Är vi gifta - surapan och jag? Och hur kul blir det att alltid bara vara vi två? Maria är inte precis den som kommer på nåt en vanlig skitonsdag som den här.*

Diana berättade om sin knäppa syrra som alltid går på nitar med killar.

– Och ändå fortsätter hon med dejtingsajterna!

Fast Diana liksom hånade sin syrra lät det som om hon ändå gillade henne.

När Diana skickat iväg Emma för att hämta vatten frågade hon försiktigt om jag ville haka på en grej som hon hade på gång. Sen var Emma tillbaka och skvimpade ner glaset så jag fick inte höra nåt mer om vad som var på gång förrän på hem-

kunskapen. Då berättade hon att hon visste en grej som man kunde tjäna pengar på.

– En cool grej. Fast man behöver vara två, viskade hon. Och du är precis rätt person.

Vi blev avbrutna av att Gröna Lund skrek åt oss att vi skulle vara uppmärksamma när hon förklarade hur man sätter i en dammsugarpåse.

– Är det dammsugarpåsar för normalbegåvade eller för mongos? log Diana.

Hon fick så klart alla att skratta. Det får hon alltid.

Efter plugget hade jag tänkt dra raka vägen hem men Diana hann ikapp mig och frågade om jag ville hänga med henne och fika.

Tjejerna svansade efter men hon verkade inte vilja ha dem med, bara mig.

Det fick mig att segla lite ovanför, benen rörde sig av sig själva.

Diana bjöd, verkade som pengar inte var nåt problem. Vi satt vid ett fönsterbord och jag såg hennes gäng som stod en bit bort ute på torget och verkade helt uppgivna. De kastade blickar mot fönstret där vi satt. Väntade på att deras matte skulle komma ut och tala om för dem vad de skulle göra.

Diana suckade.

– Har dom inga egna liv?

Det hade jag väl inte direkt nåt svar på, satt bara där och kände mig ännu mer speciell och intressant.

– Ska vi dra hem till mig? föreslog hon och tryckte ut läppglans ur tuben. Vill du ha?

Jag plutade och lutade mig framåt. Hennes tungspets syntes mellan tänderna medan hon glansade mina läppar.

En lång trappa slingrade sig uppåt mellan låga buskar till den vita villan med en pelare på var sida om ytterdörren.

Diana låste upp. Hallen verkade större än hela vår lägenhet.

En gammaldags lykta av järnsmede hängde i taket. Fast huset var väldigt modernt liknade det också ett slott från förr i tiden.

– Hallå??? När hemma? ropade Diana.

Vi gick uppför en lång trappa och sen var vi i ett vardagsrum med fönster ut mot vattnet.

Diana gläntade på en dörr men stängde den igen.

Jag stod och kände mig vilsen, undrade vad jag gjorde där. Klockan var snart fem. Hade jag otur skulle mamma ringa vilket ögonblick som helst för att påminna om att jag skulle hämta Andrea.

– Är det där ditt rum? frågade jag och gick mot en stängd dörr.

– Äsch! Det är så stökigt där, skrattade hon och halade tillbaks mig. Sätt dig i soffan!

Jag sjönk ner bland kuddarna och det var som att jag föll ner genom dimman utanför de jättelika vardagsrumsfönstren. Det kändes som rummet seglade fritt i universum. Om jag varit ensam hade jag lagt mig ner i soffan och blundat. Kanske hade jag känt fartvinden, känt att jag flög genom rymden.

– Kan jag lita på dig?

Hennes ögon var gröna med gult i, det är väl ganska ovanligt?

– Självklart.

– Säkert?

Jag nickade fast jag inte fattade vad hon menade.

– Jo det där jag sa förut – om att tjäna pengar. Ställer du upp?

Hon log och flyttade sig ännu närmare.

– Alltså vi gör det ju tillsammans.

Jag började tänka på filmer med rum som var fulla av dolda kameror och mikrofoner.

– Det är så klart inget farligt. Bara kul.

Hon tog min ena hand och började fingra på mina naglar som om hon undersökte vad man skulle göra med dem.

– Men vad är det då?

– Det är lite svårt att förklara men om du är intresserad kan du hänga med och se själv.

– När då?

– Snart. Vilken dag som helst. Det är en grej man gör för spänningens skull.

– Jag fattar, sa jag. Fast det gjorde jag ju inte. Men vem vill verka feg?

Hon hade fått upp en liten flaska med svart nagellack. Det luktade starkt medan hon målade naglarna på min högerhand. Det kändes skönt att sitta så i den skarpa lukten från lacket och våra fingrar som rörde vid varann.

– Shit! kom jag på. Jag måste dra!

Klockan var redan halv sex, jag skulle hämtat min lillasyster för en halvtimme sen.

– Men du kan väl inte gå så där? skrattade hon och drog till sig min vänstra hand.

Jag satt tyst och som på nålar medan hon målade. I bästa fall skulle jag hitta aceton i badrumsskåpet hemma och få bort det innan mamma såg.

Diana följde mig ut i hallen, stod och tittade på mig medan jag knöt mina röda converse.

De svarta naglarna glänste och jag hade en känsla av att jag hade börjat bli en annan människa. Nån ny. Nån spännande. Nån snygg.

– Du berättar väl inte det här för nån?

– Att jag varit hemma hos dig?

– Att ... jag har planer ...

Jag skakade på huvudet. Det fanns ju inget att berätta eftersom jag inte hade en aning om vad det var hon hade i skallen.

– Inte för Maria heller?

Jag skakade på huvudet.

– Du har väl slutat vara med henne va?

Jag blev torr i munnen – som om jag gick i öknen utan vattenflaska och inga dadelpalmer i sikte. Så jag fick inte fram nåt svar.

– Ni har känt varann länge va?

Jag nickade och sa att nu måste jag faktiskt skynda mig.

Jag sprang så fort jag kunde men kom ändå tre minuter över sex. Andrea var inte kvar.

– Din mamma var här för en kvart sen. Jag tror hon blev rätt orolig för att du inte hämtat.

Den där förebrående rösten från en fritisfröken är som samvetets röst. Nästan omöjlig att skaka av sig. Så resten av vägen hem sprang jag ännu fortare. Rygsäcken skumpade på ryggen, byxbenen blev plaskvåta, jag hade inte tid att väja för några vattenpölar.

I hallen hemma föll jag nästan ihop medan jag flämtande försökte få av mig skorna. Men jag visste att ingenting skulle räknas mig till godo nu. Att missa fritishämtning var ett svek, enligt mamma. Ett svek både mot henne och min lillasyster.

Inte ens doften av köttbullar kunde lura mig att allt var lugnt.

Andrea satt vid köksbordet och ritade i smulorna från frukosten. Så fort hon såg mig räckte hon ut tungan.

Mammas rygg rörde sig olycksbådande när hon skakade köttbullarna i stekpannan. Sista året har hon gått på gym på fredags-eftermiddagarna och så cyklar hon alltid till jobbet. Hade inte riktigt lagt märke till att saker faktiskt hänt med henne. Bra saker. Från runda bullar till muskler. Men nu låter det ju som att jag var rädd för henne. Det var jag inte. Mamma har nog aldrig slagit nån. Det skulle varit pappa i så fall. Innan han äntligen flyttade.

– Jaså där är du i alla fall! Var har du varit?

Det är så med min mamma, hon ser lika bra med baksidan som med framsidan.

– Vi har ju en överenskommelse. Jag betalar din mobil och det enda jag begär av dig är att du svarar när jag ringer och att du hämtar Andrea senast fem på onsdagar. *En gång i veckan!* Är det för mycket begärt??? Du vet hur grinig och trött hon blir när hon måste vara kvar så länge.

För att inte tala om hur grinig och trött du blir, hade jag kunnat svara. Men det gjorde jag inte. Jag älskar min mamma. För det gör man ju.

Hon skakade köttbullarna så hårt att det säkert skulle bli köttfärssås istället.

Och Andrea var så där jobbig så att man hade velat ställa ner henne i källarförrådet. Gnällde att hon hade feber och att hon bara ville ha glass till middag.

Mamma suckade och äntligen vände hon sig om och såg på mig. Fast det var ändå som hon inte såg mig. Hur våt jag var i håret, hur det droppade om mina byxben. Hur jag fortfarande flåsade för att jag sprungit mitt snabbaste.

Hon bad mig känna på Andreas panna. Den var så klart alldeles sval och feberfri. När jag sa det fick Andrea spel och knuffade till mig så att jag slog lilltån i kökspallen.

En lilltå är typ två centimeter lång, ändå är det ungefär det ondaste som kan hända en människa.

Jag lyckades motstå en impuls att trycka in näven i det där gnälliga, lillasysterfejset. Jag försökte spetsa blicken till en brännande svetslåga och fräste åt henne att hålla käft.

Hon började omedelbart böla på värsta småungeviset.

– Du har ingen anledning att vara oförsämd mot Andrea, skrek mamma. (Hon brukar inte skrika men nu var hon tvungen för att kunna överrösta Andrea.) Be henne om ursäkt för din ton!

– Min ton? kved jag. *Min ton???*

Som om denna bagatell var kvällens största katastrof.

Mamma hade ingen aning om vad som höll på att hända.

Och det hade nog inte jag heller.

5. *Maria*

Väggarna kryper närmare. Syret tar slut. Tapeten är så ful. Kuddarna på sängen håller på att förblöda.

Hon kan inte ringa Alex och sen genast trycka bort det.

Hon kan inte fortsätta att skriva SMS typ: »Jag tänker glömma dig, glömma hur du låter, hur du ser ut. Glömma att du

finns. Så försök inte ringa eller svara på det här. För du finns inte längre. Bara så du vet.»

Så vart ska Maria ta vägen? I köket sitter pappa Anton med sina sudoku, siffrorna ser instängda ut i sina rutor. Han hör inte, ser inte. Det är hans medicin, säger han. Total hjärndrainering. Allt som hänt under dagen går igenom en siffermaskin och kommer ut rent och snyggt, vikt i snygga högar som kan läggas in i minnesfacken för att glömmas.

– Förmågan att glömma är människans hopp, säger Anton.

Maria har alltid tyckt att det låter deppigt men nu håller hon med. Om man inte kan glömma kan man inte gå vidare.

Hon öppnar dörren in till köket och Anton tittar upp, tuggande på blyertsþennan.

– Jag går ut en sväng ... säger hon och Antons penna fortsätter klottra siffror.

Maria tvekar: ibland är han någon man kan prata med. Någon som vet saker. Men ikväll är det bara sudoku i hans huvud.

Vart ska hon gå? Det regnar. Hon kan bara komma på ett ställe.

Entrén till fritidsgården är upplyst men garaget bredvid ligger i skugga.

Maria ser Sofia komma ut genom den plåtdörren bredvid garageporten. Sofia står stilla och liksom bara andas. Så att det nästan hörs.

– Hej, säger Maria försiktigt och vill inte skrämmas. Men Sofia rycker till. – Dom är där inne.

Sofia går åt sidan, så att hennes ansikte helt är i mörker.

– Men ... Har det hänt nåt?

Frågar Maria fast hon redan vet. Det har till exempel hänt Sofia att mängder av människor skickar kommentarer. Det har hänt henne att ingen kan – eller vill – försöka få stopp på det.

– Du har väl också kollat på bilderna – och läst kommentarerna? Om Tjocksoffan! Men du vet kanske inte vem det är? Det är jag – fattar du?